

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ, ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

**«ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΥΠΑΡΞΗ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟ-
ΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ, ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΥΘ-
ΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ. Η ΕΡΓΑ-
ΣΙΑ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΕΙ, ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΑ-
ΓΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΠΟΥ
ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕ-
ΤΑΛΛΕΥΣΗ».**

Alfredo Bonnano

**«Ω τερπελιά, μητέρα των
τεχνών και των ευγενικών αρετών,
γίνε το βάλσαμο της ανθρώπινης αγω-
νίας».**

Πωλ Λαφάργκ

Το παρόν έντυπο, δεν αποτελεί σε καμμία περίπτωση την «επιστη-
μονική» παρουσίαση κάποιας επιτυχημένης επαναστατικής συντα-
γής. Γι' αυτό και σίγουρα υπάρχουν ελλείψεις και ίσως ασάφειες.
Σκοπός του εξαρχής, ήταν η απλή καταγραφή σκέψεων και διαπι-
στώσεων σχετικά με τη μισθωτή εργασία, έτσι ώστε να συμβάλλει –
στο μέτρο του δυνατού – στον περαιτέρω προβληματισμό σχετικά με
το θέμα αυτό.

ΑΝ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΗΤΑΝ ΧΑΡΑ, Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΘΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

Αρχίζοντας, θέλουμε να γίνει σαφές πως είμαστε αντίθετοι σε κάθε μορφή εξαναγκασμού, σε κάθε μορφή εξουσίας. Θεωρώντας λοιπόν πως η μισθωτή εργασία δεν είναι –όπως διατείνεται η αριστερά– δικαίωμα αλλά εκβιασμός, είμαστε αντίθετοι σε αυτήν και παλεύουμε για την κατάργηση, για την καταστροφή της. Πιστεύουμε πως δεν αποτελεί τίποτα λιγότερο από μια αισχρή εκμετάλλευση από πλευράς των αφεντικών –κρατικών και ιδιωτικών– της ανάγκης μας για επιβίωση, της ανάγκης μας για ζωή.

Βάση της εκμετάλλευσης αυτής (που εκτείνεται πια σε κάθε πτυχή της ζωής μας) αποτελεί το γεγονός πως τα μέσα παραγωγής βρίσκονται υπό την κατοχή των εξουσιαστών. Αυτό, αφαιρώντας από τους εκμεταλλευόμενους το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού και της αυτοδιάθεσης, τους μετατρέπει σε εργαλεία στα βρώμικα χέρια της εξουσίας. Μιας εξουσίας, η οποία όπως έχει δείξει καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, δεν έχει κανέναν ενδοιασμό όσον αφορά τους τρόπους και τα μέσα που χρησιμοποιεί για να εδραιώσει και να διαωvίσει την κυριαρχία της. Μέσα, όπως η καταστολή, η χειραγώγηση, η τρομοκρατία, η καταπίεση, οι πόλεμοι, η κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν κατακτηθεί μετά από αιματηρούς αγώνες. Κι όσο η κατάσταση θα συνεχίζεται ουσιαστικά ανεμπόδιστη, τόσο οι ήδη πενιχροί μισθοί, συντάξεις κι επιδόματα θα γίνονται και λιγότερο ικανοί να μας εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή διαβίωση. Τόσο θα μεγαλώνει ο αριθμός αυτών που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Τόσο οι απολύσεις και η κάθε είδους εργασιακή εκμετάλλευση μας θα μένουν χωρίς ουσιαστική απάντηση. Κι ακόμη, τόσο τα εργατικά ατυχήματα θα παρουσιάζονται σαν «λάθη» ή «απροσεξίες» των εργαζομένων και όχι σαν αποτέλεσμα της πίεσης στο χώρο εργασίας και της εγκληματικής αδιαφορίας των αφεντικών.

Σχετικά τώρα με τα τεχνάσματα που κατά καιρούς το κράτος και οι παρατρεχάμενοί του χρησιμοποιούν θέλοντας να δώσουν την ψευδαίσθηση της δικαιοσύνης ή/και της συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων (όπως π.χ. αξιοκρατία, κοινωνικός διάλογος), είναι σίγουρο πως δεν ξεγελούν πια παρά ελάχιστους, που είτε από υπερβολική καλοπιστία είτε από σκοπιμότητα, αφήνονται να γίνουν θύματα της κρατικής προπαγάνδας. Κι αυτό γιατί όλοι βλέπουν πως ο «κοινωνικός διάλογος» είναι ένα παιχνίδι που παίζεται ανάμεσα σε ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ - ΣΕΒ - Συνδικαλιστές (επαγγελματίες της συνδιαλλαγής) και ότι η «αξιοκρατία» είναι ένα ακόμη ιδεολόγημα που χωρίζει τους προλετάριους σε ικανούς και ανίκανους, σε επαρκείς και ανεπαρκείς, συνεχίζοντας το ξεσκαρτάρισμα που γίνεται στο σχολείο.

Όλη αυτή η κατάσταση όμως στην εργασία (και κατ' επέκταση σε ολόκληρη την κοινωνία), δεν θα είχε επικρατήσει (τουλάχιστον, όχι τόσο εύκολα), αν ο καπιταλισμός δεν είχε καταφέρει να επιβάλλει τεχνητούς διαχωρισμούς ανάμεσα μας· διαχωρισμούς που μας κρατούν απομονωμένους, άρα και ανίκα-

νους ν' αντιδράσουμε αποτελεσματικά στην παγκοσμιοποιημένη πλέον επίθεση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Στο χώρο της εργασίας, αυτό αντικατοπτρίζεται στην επικράτηση της «νοοτροπίας του κλάδου». Το γεγονός δηλαδή πως κάθε αγώνας και διεκδίκηση περιορίζεται σε στενά κλαδικά απήματα που στερούνται κάθε απελευθερωτικού προτάγματος, είναι κάτι που στην ουσία - αδιαφορώντας για την υπόλοιπη κοινωνία- αποκλείει την ύπαρξη κοινωνικής αλληλεγγύης και επαναστατικής εκτροπής του αγώνα.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΧΡΟΝΟ ΧΑΙΡΕΤΑΙ, Ο ΜΙΣΘΩΤΟΣ ΚΑΝΕΝΑ

Έχοντας υπερ-εκμεταλλευτεί τις ήδη υπάρχουσες αγορές και θέλοντας να αποφύγει την κρίση που θα προκληθεί από μια πιθανή αδυναμία διάθεσης των παραγόμενων προϊόντων, το κεφάλαιο παλεύει με νύχια και με δόντια για να δημιουργήσει νέες αγορές, παλεύει με νύχια και με δόντια για να εξασφαλίσει την «ομαλή λειτουργία» της αποστειρωμένης κοινωνίας που θέλει να δημιουργήσει. Βλέπουμε λοιπόν τη δημιουργία νέων υπερεθνικών οργανισμών και συμφωνιών μέχρι και τη δημιουργία «σχολής οικονομικού πολέμου» στο Παρίσι. Βλέπουμε ακόμη την οικονομική (και όχι μόνο) διείσδυση από τα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα στα μικρότερα κι από εκεί στις νέες αγορές. Αντιπροσωπευτικό παράδειγμα, η με την «έξωθεν» υποστήριξη - επέλαση του ελληνικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια, την οποία βέβαια στηρίζουν από τους έλληνες καπιταλιστές μέχρι και οι αριστεροδεξιές, εθνικοπατριωτικές, κομμουνιστοφασιστικές «δυνάμεις».

Η αναδιάρθρωση και παγκοσμιοποίηση λοιπόν της καπιταλιστικής κυριαρχίας, «πρέπει» οπωσδήποτε να επιβληθεί, με κάθε κόστος. Για να επιτευχθεί όμως αυτό, θα πρέπει να διατηρηθούν και να ενταθούν, δύο ήδη υπάρχουσες συνθήκες:

I. Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού θα ωθούνται καθημερινά στην οικονομική εξαθλίωση, έτσι ώστε να μπορούν να αποτελέσουν το φτηνό (και πειθαρχημένο) εργατικό δυναμικό που θα δουλεύει για να ικανοποιήσει τις νέες ορέξεις των κυρίαρχων. Και

II. Οι καταπιεσμένοι, εξαθλιωμένοι ή μη, θα πρέπει να έχουν εξαιρετικά περιορισμένη την δυνατότητα αντίστασης και αντίδρασης στα σχέδια των αφεντικών. Πρέπει μέσα από το έντεχνο πλάσarisμα τεχνητών διαχωρισμών (εθνικών, φυλετικών, θρησκευτικών, κοινωνικών, μισθολογικών κ.τ.λ.) να είναι απομονωμένοι, ανασφαλείς και υποταγμένοι.

Έτσι, ο υπέρμετρος ατομικισμός, η καριέρα και το προσωπικό βόλεμα, προάγονται σε υπέρτατες αξίες. Η καθήλωση στον μικρόκοσμο της τηλεόρασης και του καναπέ, η προσήλωση στα «εθνικά ιδεώδη» της ONE και του EURO, η χαρά για την άνοδο του χρηματιστηρίου, γίνονται τρόπος ζωής.

Ανοίγεται λοιπόν διάπλατα το πεδίο στην επέλαση του νεοφιλελευθερισμού. Μια επέλαση πολύμορφη και σε πολλά επίπεδα, που (αναφορικά με την εργασία) ισοπεδώνει τα πάντα:

- Αντικαθιστά τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας με τα τοπικά/προσωπικά σύμφωνα.
- Προωθεί τη δια βίου κατάρτιση, αποσκοπώντας στη διαρκή αναπροσαρμογή των απασχολήσιμων στις ανάγκες του συστήματος και ρίχνει την ευθύνη για την κατάρτιση αυτή στον ίδιο τον καταρτιζόμενο.
- Καταργεί ακόμη κι αυτό το «κράτος πρόνοιας» (τη θέση του οποίου παίρνει το κράτος-διαχειριστής της οικονομίας), γιατί δεν εξυπηρετεί πλέον τα σχέδια της κυριαρχίας. (Φυσικά, σε καμμία περίπτωση δεν το υπερασπιζόμαστε, θεωρώντας το ως ψευδαίσθηση κοινωνικής δικαιοσύνης και προσημαστική μορφή «προστασίας των μη προνομιούχων», που δημιουργήθηκε για να μετριάσει τη λαϊκή δυσaréσκεια).
- Θολώνει τα όρια μεταξύ ανεργίας κι εργασίας, και καθώς η εργασία ελαστικοποιείται, προβάλλει σαν πρότυπο «εργαζόμενου» ο απασχολήσιμος και σαν εναλλακτική λύση στη σταθερή μισθωτή εργασία, η ημιαπασχόληση, έτσι ώστε τα εξουσιαστικά καθάρματα να διαχειριστούν χωρίς πολλές αντιδράσεις τον τεράστιο όγκο των άνεργων, αποφεύγοντας τις κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις.

Κάνουν το παρόν και το μέλλον μας όλο και πιο αβέβαια, όλο και πιο ανασφαλές, αφού ακόμα και για να μπορούμε να ζούμε αξιοπρεπώς και με τις στοιχειώδεις ανέσεις, θα πρέπει να υφιστάμεθα μια συνεχή και επώδυνη εργασιακή περιπλάνηση, τρέχοντας από δουλειά σε σεμινάριο, από εκεί στην ανεργία και πάει λέγοντας.

Όλα γίνονται πριν από –και χωρίς– εμάς για εμάς, την ώρα που γινόμαστε απλοί θεατές μιας ζωής που εξατμίζεται αργά και βασανιστικά, στο ατέλειωτο μποτιλιάρισμα κάποιας λεωφόρου, στην ουρά κάποιας κρατικής υπηρεσίας, στα απομονωμένα κι ερειπωμένα χωριά μας, στις γκρίζες τσιμεντουπόλεις που θανατώνουν την ελευθερία και τη μεταξύ μας επικοινωνία. Στα σχολεία, στις εκκλησίες, στα δικαστήρια, στα στρατόπεδα, στις φυλακές, στις τράπεζες, στα υπουργεία. Οπουδήποτε το κράτος πραγματοποιεί την αντιανθρώπινη προπαγάνδα του, σε κάθε χώρο όπου προσπαθεί να κατασκευάσει υπηκόους, να διαφθείρει συνειδήσεις, να ελέγξει και να καθυποτάξει αντιδράσεις.

**«ΠΑΡΑΤΑ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ,
ΠΑΡΑΤΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΡΟΦΑ,
ΚΑΙ ΚΟΙΤΑ ΠΩΣ ΕΣΥ
ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙΣ ΠΡΩΤΑ»**

N. ΑΣΙΜΟΣ

Αρνούμαστε τη μισθωτή σκλαβιά και πολεμάμε για την καταστροφή της. Θέλουμε μια κοινωνία αυτοοργανωμένη και αντιεραρχική, με ισότητα κι αλληλεγγύη, όπου ο καθένας –στα πλαίσια της εθελοντικής εργασίας– θα προσφέρει σύμφωνα με τις ικανότητες του και θα α-

πολαμβάνει σύμφωνα με τις επιθυμίες και τις ανάγκες του. Μια κοινωνία στην οποία εμείς οι ίδιοι θα αποφασίζουμε για ό,τι μας αφορά, στην παιδεία, την ψυχαγωγία, την εργασία, παντού.

Για να γίνει όμως αυτό πραγματικότητα, δεν αρκεί όπως –περίπου– έλεγε ο Μαλατέστα να κάνουμε κήρυγμα στην έρημο για την ικανοποίηση της πνευματικής μας περηφάνιας.

Είναι σίγουρο πως δεν δεχόμαστε τον κόσμο όπως είναι και γι' αυτό θα προσπαθήσουμε να τον αλλάξουμε. Κι επειδή γι' αυτό χρειάζεται να έχουμε μαζί μας αυτούς που έχουν τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες ανησυχίες με μας (μαζί μας και όχι πίσω μας, γιατί δεν αποτελούμε κανενός είδους «πρωτοπορία»), πρέπει να τους πλησιάσουμε να τους μιλήσουμε έτσι ώστε να συνειδητοποιήσουν πως αυτός ο κόσμος δεν αλλάζει με λόγια. Πρέπει να δημιουργηθεί ρήξη συνειδησης με κάθε λογική και συνήθεια, κάθε υλική και πνευματική αντιπροσώπευση που συντηρεί αυτό το σύστημα, έτσι ώστε κάθε κινητοποίηση και αγώνας να γίνεται μακριά από πρακτικές συνδιαλλαγής και υποταγής.

Ρήξη συνειδησης, που θα απομυθοποιεί τις εξεγερσιακές /συγκρουσιακές πρακτικές, οδηγώντας στην υιοθέτησή τους από ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Φυσικά, δεν μπορούμε να περιμένουμε –ή να απαιτούμε– από κάθε λαϊκό αγώνα να μιλά για ολική ανατροπή του συστήματος. Αυτό όμως, δε σημαίνει πως θα αποσυρθούμε και δε θα συμμετέχουμε στους κοινωνικούς /ταξικούς αγώνες, γιατί έτσι μένει το πεδίο ανοικτό στους κάθε λογής αριστερούς και αριστεριστές. Ανθρώπους που όντας διαποτισμένοι από την ηθική της εργασίας («Η τιμημένη εργασία που σκίζεται σε όλη της τη ζωή για ένα κομμάτι ψωμί και είναι και περήφανη γιατί προσφέρει στην κοινωνία») την θεωρούν ως δικαίωμα. Μ' αυτόν όμως τον τρόπο παραποιούν την ίδια την πραγματικότητα, που αποδεικνύει πως η δουλειά –όπως έχει ήδη αναφερθεί– είναι ωμός εκβιασμός κι εκμετάλλευση, που την υφιστάμεθα για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε. Οπότε, μετατρέποντας το μέσο σε σκοπό, αυτόματα περιορίζουν το πεδίο των διεκδικήσεων της κάθε κινητοποίησης, προσφέροντας ουσιαστικό στήριγμα στην εξουσία.

Η απάντηση λοιπόν που θα πρέπει να δίνουμε στους εξουσιαστές και τα δεκανίκια τους (δεξιά, κεντρώα κι αριστερά), είναι ο καθημερινός αγώνας. Ένας αγώνας όμως που θα τον οργανώνουμε εμείς οι ίδιοι, χωρίς χειραγωγούς και διαμεσολαβητές, χωρίς ιεραρχία, χωρίς ανάγκη για κόμματα και συνδικαλιστές, δίνοντάς του σαφή αντικρατικά χαρακτηριστικά και την προοπτική της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Πρέπει να υπονομευτεί ο σεβασμός / φόβος του κόσμου για τους θεσμούς. Να ξεπεραστούν οι μεταξύ μας διαχωρισμοί, καταργώντας το «διαίρει και βασίλευε» που μας έχει επιβάλλει η κυριαρχία. Να συνειδητοποιήσουμε πως όλοι οι καταπιεσμένοι (εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, μετανάστες, νεολαία) είμαστε μια βόμβα που όταν εκραγεί, θ' ανοίξει κρατίδας όπου υπάρχει

χώρος για να θαφτεί όλος ο παλιός και σάπιος κόσμος, κάθε εκπρόσωπος κράτους και κεφαλαίου.

Άλλωστε, οι κατά καιρούς κοινωνικοί αγώνες και κινήματα όπως της ΕΑΣ, στο Μαντούδι, στο Νεώριο, στο Λαύριο, των μαθητών, των αδιόριστων, των κατοίκων του Στρυμονικού, αποδεικνύουν πως τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι αδύνατο. Καταρρίπτουν το μύθο της κρατικής παντοδυναμίας και δείχνουν πως οι εξεγέρσεις δεν είναι ουτοπία αλλά πραγματικότητα.

Επειδή οι κρατιστές σέβονται ό,τι φοβούνται, πρέπει ενώνοντας όλες τις επιμέρους αντιστάσεις να γίνουμε το αντίπαλο δέος στην κυριαρχία. Να δημιουργήσουμε δίκτυα επικοινωνίας κι ενημέρωσης μεταξύ μας, για καλύτερο συντονισμό και οργάνωση της δράσης μας. Να μην περιοριζόμαστε στην ατομική δράση, αλλά να μην την απορρίπτουμε. Να μην υποτιμάμε κανένα από τα όπλα που χρησιμοποιούνται στον καθημερινό κοινωνικό / ταξικό πόλεμο: Συζήτηση, αφίσσα, προκήρυξη, σύνθημα, πορεία, τρόπος ζωής αλλά και βία, είναι όλα μορφές πάλης που γίνονται αποτελεσματικότερες όταν χρησιμοποιούνται την κατάλληλη στιγμή και με τον κατάλληλο τρόπο.

Όσον αφορά τη χρήση ή όχι απημάτων σε κάθε κοινωνικό αγώνα, είναι σαφές ότι κάθε αίτημα προτεινόμενο έτσι απλά απομονωμένο, αποτελεί καθαρό ρεφορμισμό, καθαρή κοροϊδία. Και παραμένει έτσι, όσο δε γίνεται άμεση σύνδεση του με μία συνολική κριτική στον καπιταλισμό, που να δείχνει ότι το πρόβλημα μας δεν είναι απλά οικονομικό. Να λέει πώς το σύστημα αυτό επηρεάζει τις σχέσεις μας, τον ελεύθερο μας χρόνο, να μιλά για τη θρησκεία, την καταστολή, τη φτώχεια, την πείνα, το στρατό, την εκπαίδευση, τη «δικαιοσύνη», για τα πάντα.

Από τη στιγμή λοιπόν που ένα αίτημα καταφέρει να συσπειρώσει κόσμο πάνω σε βάσεις εξεγερτικές/ επαναστατικές, σίγουρα είναι καλό να προωθείται.

ΚΚΕ-ΓΣΕΕ-ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΡΟΒΙΑ

Θα ήταν ίσως καλό να γραφτεί κάτι για το ΚΚΕ τους συνδικαλιστές και το ρόλο τους, πιστεύουμε όμως πως θα πάει χαμένο το μελάνι. Έτσι, θα περιοριστούμε στην απλή διαπίστωση πως αποτελούν μια μηχανισμούς του κράτους οι οποίοι επιτελούν ένα πολύ χρήσιμο για τους κυρίαρχους έργο: Το καπέλωμα και τη χειραγώγηση των όποιων αγώνων, τη συνδιαλλαγή και το ξεπούλημα τους. Οπότε, ανάλογη είναι και η αντιμετώπιση που τους αξίζει...

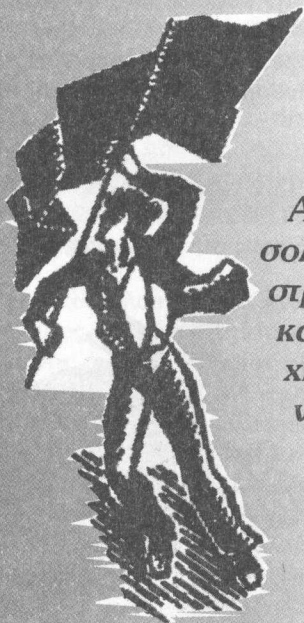
Αθήνα, Γενάρης 2000

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΕ ΧΑΡΙΣΜΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΓΟ ΠΟΥ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΝ, ΚΟΣΤΟ-
ΛΟΓΕΙΤΑΙ Σ' ΑΔΙΚΟΧΑΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ.
ΑΛΛΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΔΕ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ Α-
ΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ.

Αλμπέρ Καμύ

«Οι εργαζόμενες μάζες θ' αποτινά-
ξουν οριστικά το μιστό κι αιώνιο зу-
γό. Και θα καταστρέψουν απ' τις ρίζες
την αστική εκμετάλλευση κι επομένως
την ίδια την βάση του αστικού πολιτι-
σμού, πράγμα που θα σημαίνει το θρίαμ-
βο της κοινωνικής Επανάσταση, την κα-
τάργηση ο,τιδήποτε σχετίζεται με το
κράτος».

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Αυτοοργανωμένος και αδιαμε-
σολάβητος αγώνας για την κατα-
στροφή κάθε νόμου και θεσμού,
και την κατάργηση κάθε ιεραρ-
χικής και εξουσιαστικής κοινω-
νικής δομής.

Για την Παγκόσμια Κοινωνι-
κή Επανάσταση, την Ελευθε-
ρία και την Κοινοκτημοσύνη.

Για την Αναρχία.